

„Én vagyok az, Uram?”

Ez 34,16

■ ZSEDNAI JÓZSEFNÉ HERDLICZKA ÉVA

A tanítványok kérdezik ezt Jézustól, miután bejelentette: „egy közületek elárul engem”. És ők nem tiltakoznak. Nem mondják: én biztosan nem. Elfogadják, hogy Jézus jobban ismeri őket, mint ők saját magukat. Az ő szavára még azt is el tudják képzelni magukról, hogy egy gyenge pillanatukban hűtlenné válnak mesterükhöz. Nem akarják, de ezek szerint alakulhatnak úgy a körülmények. „Én vagyok az, Uram?” – kérdezik a tanítványok, és ezzel tanítanak minket is, hogy alázattal fogadjuk Jézus szavát, és hagyjuk, hogy az ige szembesítsen minket önmagunkkal. Ezzel a lelkülettel vehetjük kézbe Ezékiel próféciáját is, amely a jó pásztor uralkodásáról szól. Mivel Jézus nyilvánvalóan önmagára értelmezi ezt a képet, mi már az ő féltő szeretetét érezzük a próféta szavai mögött: *„Az elvesztet megkeresem, az eltévedtet visszaterelem, a sérültet bekötözöm, a gyöngét erősítem, a kövérre és az erőstre vigyázok; úgy legeltetem őket, ahogy kell.”* (Ez 34,16) Igen, tudjuk: ilyen a mi megváltó Urunk, a jó pásztor Jézus. Nem mond vele újat. De személyeset annál inkább. Főleg, ha feltesszük a kérdést: „Én vagyok az, Uram?”

Én vagyok (voltam) az elveszett? Igen, én! Hol lennék, ha meg nem találsz, Uram? Vágyaim csapdájában, a tanácsstalanság és a kétségbeesés mélységeiben, indulatok és bűnök fogságában, kiszolgáltatva divatos hitek és szellemi irányzatok hatásainak. Köszönöm, hogy azért jöttél, hogy megkeresd és megmentsd az elvesztet! (Lk 19,10)

Én vagyok az, Uram, aki eltévedt? Köszönöm, hogy szólsz, mert magamtól észre sem vettem, hogy a hétköznapi céljaimat követve szem elől tévesztettem az eredeti irányt. Kérlek, terelj vissza mindabból, ami elvonta a figyelmemet rólad, ami miatt elfordultam tőled! Jó Pásztorként vezess igaz ösvényen, csendes vizekhez, füves legelőkhöz! Veled járva még a halál árnyékának völgye is jobb, mint nélküled bolyongani a világban! (Zsolt 23)

Én vagyok a sérült? Látod a takargatott sebeimet is, Uram? Az újakat meg a mindig felszakadó régieket is? Mindegyik arra emlékeztet, hogy elestem, elbuktam, vagy mások bántottak. Tényleg be akarod kötni, hogy ne fájjon, ne szakadjon fel, hanem gyógyuljon, és elfelejthessem? *„Gyógyíts meg, és meggyógyulok, szabadíts meg és megszabadulok, és csak téged dicsérlek!”* (Jer 17,14)

Én vagyok az, Uram, akit gyengének látsz? Pedig próbálom leplezni, hogy gyenge vagyok a hitben, a szeretetben, és hogy kevés az erőm a kísértésekkel – te tudod, hogy leginkább melyikkel – szemben. Olyan jó, hogy őszintén eléd tárhatom erőtlenségemet! Szükségem van az erődre, hogy nem tudjak mondani mindarra, amit te rossznak látsz, és hogy hűséges tudjak maradni a tőled kapott küldetésben. Hadd legyen ma is megtapasztalt valóság az életemben: *„akik az Úrban bíznak, erejük megújul!”* (Ézs 40,31)

Én lennék az, Uram, akire büszkén vigyázol, mint a pásztor a kövér és erős bárányára? Tényleg tudok olykor örömet szerezni neked a hozzád kötött életem hétköznapi történései között? Hálás vagyok érte, és kérek, óvj meg az elbizakodottságtól és az önteltségtől! Őrizd lelkem egészségét és erejét! Hadd legyek áldott eszközöd a rám bízottak között!

Igen, én vagyok az, akiről szól az ige, akinek szól a jó Pásztor hívása és gondoskodó szeretete minden élethelyzetben: akkor is, ha eltévedtem, ha sebeket hordozok, ha gyenge vagyok, vagy ha éppen erőm teljében érzem magam. Tudja, mikor mire van szükségem. Jó Pásztorként *úgy legeltet, ahogyan kell*.

Kell? Furcsa ez a szó, amely kényszerítő erőt, felsőbbrendű utasítást sejtet. Emberi létünkben természetes, hogy szülők, pedagógusok, munkahelyi vezetők, jogalkotók megmondják, hogy milyen szabályok mentén, hogyan éljünk. De ki mondja meg Istennek, hogy mit *kell* tennie? Ha ő mindenek felett álló Úr, akkor pontosabb lenne úgy fogalmazni, hogy „úgy legelteti őket, ahogy akarja”! De mennyivel többet mond ez a *kell*! Azt jelenti, hogy nem kiszámíthatatlan kényúrként bánik velünk az Isten, hanem úgy, ahogy szükségünk van rá. Ahogy kell ahhoz, hogy a legjobban növekedjünk, élvezhesük ajándékait, és közösségben maradhassunk vele. Ismerjük a mondást: „A muszáj nagy úr!” Meghatározza mindennapjainkat, hogy muszáj előteremteni mindazt, ami a biztonságos megélhetésünkhöz kell, nekünk és szereteteinknek. De Istennek nem parancsol a muszáj! Hát akkor mi ez a „kell”?

Ez maga a csoda: az Isten szeretetéből fakadó belső lelki kényszer! Istennek az irántunk érzett szeretete diktál. A teremtés hajnalán embert formált a porból, hogy szeretetét rá áraszhassa. A bűneset után sem hagyta magára. Választott egy népet, hogy rajta mutathassa meg, mire képes az isteni szeretet. És amikor ez sem volt elég, ő maga öltött testet közöttünk. Jézusnak pedig meg *kellett* hálnia, hogy nekünk *ne kelljen* örökre viselnünk hűtlenségünk büntetését. Ez a szeretetből fakadó „kell” fogalmazódik meg a jól ismert igékben:

- „Ez valóban az a próféta, akinek el kellett jönnie a világba.” (Jn 6,14b)
- „...hirdetnem kell az Isten országának evangéliumát, mert ezért küldettem.” (Lk 4,43b)
- „Keresztséggel kell azonban még megkereszteltetnem, és mennyire gyöttrődöm, míg ez végbe nem megy!” (Lk 12,50)
- „Az Írásoknak azonban be kell teljesedniük.” (Mk 14,49b)
- „Ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie.” (Jn 3,14)
- „...meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.” (Mk 8,31b)

Mióta pedig ez megtörtént, nekünk már semmit nem *kell*, hanem *szabad*! Szabad templomba járni, igét hallgatni és olvasni, imádkozni, dicséretet énekelni, közösséget építeni, megbocsátani, Krisztust követni, hálát adni! Ami az Istennel való kapcsolatunk helyreállításához és az üdvösségünkhöz *kellett*, azt Jézus megtette. Nekünk pedig *szabad* az ő nyájához csatlakozni, amelyben megígéri: „Az elveszettet megkeresem, az eltévedtet visszaterelem, a sérültet bekötözöm, a gyöngét erősítem, a kövérré és az erősre vigyázok; úgy legeltetem őket, ahogy kell.” Boldog az az ember, aki a jó Pásztor nyájában felszabadult lélekkel tudja vallani: *én vagyok az, Uram, akit megkerestél, visszatereltél, erősítettél, akinek sebeit bekötöztél, akinek lépteire vigyáztál, akit úgy szeretted és vezettél, hogy el ne veszzen, hanem örök élete legyen!*

„Én voltam az elveszett, / Aki halált érdemelt, / Kire gyászos éj szakadt. / Isten Fia, a jó pásztor / Megváltott a bűn átkától: / Üdvöm, napom feltámadt.” (EÉ 208,3)